

*Promisiunea
neclintită a iubirii*

JANETTE OKE

*Promisiunea
neclintită a iubirii*

CASACĂRȚII

Oradea, 2019

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love's Enduring Promise
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Promisiunea neclintită a iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2006 Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Promisiunea neclintită a iubirii / Janette Oke. -

Oradea : Casa Cărții, 2006

ISBN (10) 973-8998-09-3; ISBN (13) 978-973-8998-09-4

821.111-31

Retipărire

*Dedicată cu dragoste lui
Edward Terry, Lavon, Loren și Laurel –
minunata mea familie.*

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic *Mountain View* din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați:
www.janetteoke.com

Cuprins

Noi începuturi	9
Cugetând	17
Micul Arnie	23
Vizite	29
Vești îmbucurătoare	39
Copilașul Wandei	45
Doamna Larson	51
Un răspuns ciudat	59
Nandry și Clae	67
Călătoria în oraș	73
Familia și învățătorul	83
Zilele de școală	91
Ceva nou	97
Prietena lui Tommie	105
În căutarea unui predicator	111
Marty discută cu Ma	115
O vizită la Wanda	121
Noul predicator	127
La școală și în vizită	133
Noutăți	139
Reverendul Knutson	145
Viața merge înainte	151
Biserica și familia	155
Crăciunul	165
O nouă încercare	173

Josh și Nandry	177
O nouă parohie, o casă nouă	185
Trăind și învățând	189
Peștorii lui Missie	195
Descoperirea lui Missie	203
Surprize de Crăciun	207
Încă o surpriză	213
O zi specială	219

UNU

Noi începuturi

Marty se răsuci neliniștită, încercând să se desprindă din mrejele somnului. Visul o mai urmărea, trimițându-i fiori în tot trupul.

Se trezi treptat și simți o mare ușurare. Era aici, în siguranță, în propriul pat.

Totuși, o încerca un sentiment de neliniște. Fusese un vis îngrozitor, atât de real și de înspăimântător; și de ce oare, se întreba, visul acesta se repeta după atâtea luni—și încă atât de real... mult prea real!

Visul o învăluia și numai gândindu-se la el. Căruța stricată, viscolul cumplit ce frământa prelata și ea, Marty, ghemuită într-un colț, încercând să strângă în jurul trupului înfrigerat o pătură subțire, uzată, într-un efort zadarnic de a se încălzi. Disperarea faptului că era singură o îndurera mai mult decât frigul ce căuta să pună stăpânire pe ea.

O să mor, se gândea, și o să fiu singură. O să mor—și apoi, din fericire, se trezise și simțise căldura propriului pat și privise pe fereastra casei, la cerul presărat cu stele strălucitoare.

Totuși, nu-și putu reține un alt fior și, în timp ce trupul i se cutremură, un braț puternic o cuprinse, trăgând-o aproape.

Nu voise să-l trezească pe Clark. Zilele sale erau atât de pline și știa că avea nevoie de odihnă. În timp ce-i studie fața în lumina

palidă ce răzbătea prin fereastră, își dădu seama că nu era treaz — nu încă.

O năpădi un sentiment intens de afecțiune. Ori de câte ori avea nevoie de siguranța pe care i-o oferea dragostea lui, îi era oferită, chiar și de pe tărâmul somnului; căci nu era pentru prima oară când, înainte chiar de a fi treaz, el intuia nevoia ei și o trăgea mai aproape.

Acum începea și el să se trezească. O sărută pe părul despletit și șopti:

— E ceva în neregulă?

— Nu, sunt bine, răspunse ea. Am avut un coșmar, atâta tot. Eram singură și...

Brațul său o cuprinse mai strâns.

— Dar nu ești singură.

— Nu! Și, Clark, sunt atât de fericită, atât de fericită!

În timp ce el o ținea aproape, trupul ei încetă să mai tremure și realitatea visului începu să pălească, își întinse mâna și-i atinse obrazul.

— Sunt bine acum, a trecut. Mai dormi puțin!

Degetele lui îi neteziră părul și se liniștiră apoi, odihnindu-se pe umărul ei. Marty rămase liniștită și, după câteva momente, respirația regulată a lui Clark o asigură că acesta adormise din nou.

Marty își putea iarăși aduna gândurile. Teroarea visului fusese înlăturată, așa că acum putea folosi momentele de liniște pentru a medita și pentru a-și planifica treburile de peste zi.

Pe parcursul lunilor de iarnă, bărbații din comunitatea lor fuseseră ocupați cu tăiatul și pregătitul buștenilor ori de câte ori reușeau să se sustragă de la propriile treburi. De comun acord cu soțiile lor, simțeau nevoia acută de a avea o școală în zonă. Erau conștienți că singurul mod de a-și educa copiii într-o școală era acela de a o ridica cu propriile mâini.

Urma să fie o clădire simplă, cu o singură cameră, înălțată lângă pârâu, pe o bucată de pământ pusă la dispoziție de familia Davis.

Încetul cu încetul, mormanul de bușteni devenise tot mai mare. Bărbații fuseseră nerăbdători să adune cantitatea necesară

de bușteni înainte de dezgheț și apoi, înainte de arăturile de primăvară, să aibă o săptămână sau două la dispoziție pentru construcție.

Socoteala fusese făcută—sarcina îndeplinită. Mâine era ziua pusă deoparte pentru „ridicarea școlii”. Bărbații trăgeau nădejde că vor ridica pereții și poate vor reuși chiar să adauge grinzile. Clădirea va fi isprăvită în vară, după cum va îngădui timpul. La toamnă, copiii vor avea o școală a lor.

Gândurile lui Marty zburară mai departe—la învățător. Încă mai era nevoie să găsească un învățător, iar învățătorii erau atât de greu de găsit. Oare li se va întâmpla că vor avea o școală, doar ca să descopere apoi că nu reușesc să găsească un învățător calificat? Nu, trebuie să se roage cu toții—să se roage ca demersurile membrilor comitetului să fie încununuate de succes; ca eforturile depuse pentru construirea școlii să nu fie în zadar; ca să fie găsit un învățător potrivit.

Missie nu va merge la școală în acest prim an. Va împlini cinci ani în luna noiembrie și va fi prea mică pentru a se alătura celorlalți copii care vor învăța în noua școală. Marty era cuprinsă de sentimente contradictorii—dorea ca Missie să mai rămână acasă încă un an. Totuși, în tot acest entuziasm generat de noua școală, era greu să se abțină de la participarea în calitate de mamă a unui școlar. Își spuse din nou că împreună cu Clark deciseră ca Missie să mai aștepte—o decizie grea, căci Missie vorbea încontinuu despre noua școală.

La început, totul părea a fi atât de îndepărtat, dar iată-i acum, în prag de „naștere”. Gândul acesta o emoționa, iar Marty știa că nu va mai putea adormi, cu toate că ar fi trebuit. Era prea devreme ca să-și înceapă treburile de peste zi. Zgomotul pe care l-ar fi făcut i-ar fi trezit pe ceilalți membri ai familiei.

Rămase liniștită, alegând în minte ce anume va pregăti pentru masa comună de mâine și ce va fi nevoie să pregătească astăzi. Îi îmbrăcă în gând pe fiecare dintre copii și chiar se gândi cu care dintre femeile din vecini ar vrea să stea de vorbă în răstimpul îngăduit de munca zilei. Ocazia de a veni laolaltă, chiar dacă însemna

muncă istovitoare și efort suplimentar, era un lucru prețios pentru Marty și era conștientă de faptul că și ceilalți vecini împărtășeau aceleași sentimente.

Minutele se scurgeau cu încetinitorul și, în cele din urmă, agitația care o cuprinsese o determină să se strecoare încetisor din pat. Se ridică încet și cu grijă, căci micuțul pe care-l purta în pânțele făcea ca mai toate mișcărilor să-i fie greoaie.

Încă o lună, își spuse, și-om vedea cine vine la noi.

Missie spera să aibă o surioară, însă lui Clare nu-i păsa. Un bebeluș era doar un bebeluș pentru mintea lui de copil mic; în plus, un bebeluș urma să stea în casă, iar el, oricând se ivea ocazia, mergea cu tati, încercând să-și potrivească pașii după ai lui Clark. Așa că, micul Clare nu-și putea imagina cum anume ar putea un bebeluș să se încadreze în lumea lui.

Marty își trase șosetele în picioare și își înfășură un halat călduros în jurul trupului. În micuța casă era răcoare dimineața.

Mai întâi se duse să arunce o privire în camera unde dormeau Missie și Clare. Încă era prea întuneric ca să poată vedea bine, însă în lumina ce intra pe fereastră, conturul trupurilor lor o asigură că erau acoperiți și dormeau confortabil.

Marty se duse în bucătărie și, cât mai încet cu putință, aprinse focul în vechea și credincioasa sobă. Marty simțea un fel de înruditare cu soba ei—aproape același sentiment ce se înfiripă între un bărbat și caii săi de povară, se gândi ea. Ea și soba lucrau împreună pentru a aduce căldură și hrană acestei case și familii. Dintre toate lucrurile ce se găseau în casă, soba, simțea ea, îi aparținea.

Focul se încinse curând, iar Marty puse ibricul pe foc și apoi umplu vasul pentru cafea. Mai era ceva timp până când soba va reuși să încălzească bucătăria și până când cafeaua va începe să fiarbă, așa că Marty își strânse mai tare halatul în jurul trupului ca să se încălzească și luă de pe raft Biblia uzată a lui Clark. Va avea timp să citească și să se roage înainte ca ai casei să se trezească.

În această dimineață se simțea parcă mai aproape de Dumnezeu. Visul o conștientizase din nou de mulțimea lucrurilor

pentru care era mulțumitoare, iar anticiparea construirii noii școli sporea sentimentul de bunăstare. Oricât se simțea de apropiată și protejată de Clark, numai Dumnezeu înțelegea cu adevărat ce era în adâncul inimii ei. Se bucura de oportunitatea de a-I împărtăși toate aceste trăiri Celui pe care ajunsese să-L cunoască nu cu multă vreme în urmă.

Marty rămase o vreme sorbind pe îndelete din cafeaua fierbinte, bucurându-se de luxul căldurii pe care lichidul o răspândea în întreaga-i făptură. Se simțea împrăștiată acum, atât fizic, cât și spiritual. Din nou căută cu privirea versetul ce parcă îi vorbea personal în aceste clipe. „Fii tare și îmbărbătează-te, nu te teme și nu te înspăimânta; căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine orișunde vei merge”.

Era un verset bogat în promisiuni și o mângâiere după visul supărător pe care-l avusese. *Singură*. Cuvântul o urmărea. Era atât de mulțumitoare că nu era singură. Din nou, în umilință, recunosc înțelepciunea cu care Tatăl o călăuzise atât de repede spre Clark, după moartea lui Clem. Își dădea acum seama că de îndată ce se vindecase suficient pentru a putea fi de ajutor altcuiva, Clark se aflase deja acolo, nerăbdător să o primească. De ce oare se împotrivise cu toată ființa ei purtării de grijă a lui Dumnezeu? Ma Graham spusese că vindecarea are nevoie de timp, iar Marty era sigură că acesta fusese motivul. Cu trecerea timpului, fusese din nou capabilă să iubească.

Să iubească și să fie iubită — să aparțină, să fie parte a vieții altcuiva — ce parte prețioasă a planului divin!

Oare fusese vreodată în stare să-i spună lui Clark tot ceea ce simțea cu adevărat? Oarecum, cuvintele n-ar fi reușit niciodată să exprime profunzimea sentimentelor ei. Oh, încercase să-i spună, dar cuvintele erau atât de sărace. Alesese în schimb să se exprime prin privire, prin acțiunile ei; într-adevăr, inima ei găsisese nenumărate moduri de a-i răspunde.

Micuța viață dinlăuntrul ei îi dădu un brânci neașteptat.

— Iar tu, șopti Marty, ești încă una din expresiile dragostei noastre. Nu doar plămădirea ta, ci și nașterea și creșterea ta.

Și asta e tot dragoste. Ești special, să știi. Special, chiar dacă nu te-am văzut încă.

Special, pentru că ești al nostru—dăruit de Dumnezeu. Dumnezeu să te binecuvânteze, micuțule, și să te întărească în trup, minte și duh. Să crești mare și drept în orice privință. Să-l faci pe tatăl tău mândru—și va fi. Atâta vreme cât vei avea un suflet frumos și tare— chiar dacă trupul ți-ar fi slab sau mintea vătămată—să ai un duh integru. Eu îl cunosc pe tatăl tău. Pentru el, acesta e cel mai important lucru. La fel și pentru mama ta.

Un zgomot venind dinspre dormitor întrerupsese conversația tăcută pe care o avea cu copilul ei nenăscut și, o clipă mai târziu, Clark își făcu apariția.

— Te-ai trezit devreme, spuse Marty, întâmpinându-l cu un zâmbet. Nici tu n-ai putut dormi?

— Cine ar mai putea sta liniștit în pat, când aroma cafelei ăsteia plutește în aer? Îți spun eu, dacă domnițele alea nerăbdătoare să pună mâna pe un bărbat ar mirosi a cafea proaspăt rășnită și nu a parfum parizian, ar avea toate șansele să se aleagă cu cineva.

Hohotiră încetișor, iar Marty încercă să se ridice de pe scaun.

— Nu te ridica! Clark îi puse mâna pe umăr. Știu unde sunt cânille. N-am în fiecare zi parte de plăcerea unei cești de cafea înaintea de treabă. Poate-ar trebui să-ți faci din asta un obicei.

Îi zâmbi afectuos și întinse mâna după o cană. Știa că n-ar fi dorit ca ea să se trezească atât de devreme, având în vedere zilele atât de ocupate cu îngrijirea celor doi micuți zburdalnici și cu micuțul pe care-l purta în pântec.

Clark își turnă cafea și se întoarse la masă, așezându-se în fața ei. Păru să o studieze cu atenție, iar Marty îi citi în privire dragoste și grijă.

— Ești bine?

— Da.

— Junioru' se poartă frumos? Marty zâmbi amuzată.

— Tocmai stăteam la taclale cu ea când ai intrat.

— Este o ea?

— După părerea lui Missie, nici să nu-ndrăznească să fie altceva.

— M-ai cam îngrijorat astă-noapte.

— N-a fost nimic decât un vis aiurea.

— Vrei să-mi povestești?

— Nu sunt prea multe de zis, cred. Ceea ce m-a speriat mai tare a fost senzația teribilă că sunt singură. Nu știu cum să mă exprim mai bine, însă, Clark, sunt atât de bucuroasă că n-a trebuit să fiu cu adevărat singură— chiar și după ce l-am pierdut pe Clem. Tu și Missie ați umplut imediat viața mea. O, știu că te-am ținut deoparte o vreme, dar ai fost acolo. Iar Missie mi-a umplut mintea încă de la început. Sunt atât de bucuroasă, Clark! Atât de mulțumitoare lui Dumnezeu că nu mi-a dat de ales, ci S-a implicat și a preluat controlul, chiar și atunci când nu mă gândeam la El.

Clark se aplecă peste masă și-i atinse obrazul.

— Și eu sunt bucuros, doamnă Davis. O tachina, însă în ochi i se putea citi dragoste. N-am întâlnit nicio altă femeie care să facă o cafea mai bună.

Marty îi dădu jucăușă mâna la o parte.

— Cafea... hm!

Ochii lui Clark deveniră serioși.

— Cred că m-am simțit atras de tine încă înainte să fi mirosit prima ceașcă. Nu voi uita niciodată cât de mică și singură erai când te îndreptai spre căruța stricată, încercând cu atâta sârguință să-ți ții capul sus, deși știam că în adâncul inimii îți doreai să mori. Inima mea a plâns atunci împreună cu tine. Nu cred că se afla acolo cineva care să te înțeleagă mai bine decât mine. Îmi doream cu ardoare să pot cumva să-ți ușurez durerea.

Marty strivi o lacrimă între gene.

— Nu mi-ai spus asta niciodată. Credeam că erai doar disperat după cineva care să-i poarte de grijă micuței Missie.

— Adevărat, eram, și asta trebuia tu să crezi. Primele două luni am încercat din greu să mă conving și eu că așa stau lucrurile. Dar a trebuit să admit, în cele din urmă, că s-ar putea să fie mai mult decât atât.

Marty se aplecă și-i strânse mâna.

— Ștregarule, spuse ea cu dragoste în glas.

— Apoi m-ai făcut să trec prin cele mai mizerabile luni din viața mea—întrebându-mă dacă vei simți și tu vreodată același lucru pentru mine sau dacă nu cumva îți vei face bagajele și vei pleca. Cred că în acele zile am învățat mai mult despre rugăciune decât oricând înainte. Am învățat mai mult și despre ce înseamnă a aștepta.

— O, Clark, nici măcar n-am știut. Îi ridică mâna și-i sărută ușor degetele. Cred că tot ce mai pot face este să mă revanșez față de tine.

El se ridică de pe scaun și se aplecă asupra ei, sărutând-o pe frunte.

— Știi? S-ar putea să profit de asta. Pentru început, ce spui de tocana mea preferată pentru cină—groasă și grasă?

Marty strâmbă din nas.

— Bărbatul, spuse ea, crede că singurul mod de a-ți dovedi dragostea este să-i faci pe plac stomacului său.

Clark îi ciufuli părul despletit.

— Mai bine mă apuc de treabă, altfel vacile vor crede că le-am uitat cu totul.

O sărută pe nas și plecă.